

Κάποιοι παρερμήνευσαν την ανάρτησή μου στο f/b για την πολιτική σημασία των νέου χαρακτήρα παρεμβάσεων της Μ. Καρυστιανού στην κοινωνική και πολιτική ζωή της Χώρας.

Οι προθέσεις μου εξαντλούνταν στη δημιουργία προϋποθέσεων προβληματισμού πάνω σ' αυτές.

Έτσι, φιλοξένησα ένα σχόλιο άλλου, το οποίο όντως υπήρξε πρόσφορο για προβληματισμό. Δεν συντάχθηκα, ούτε απέρριψα την Μ. Καρυστιανού, όπως ατομικά (όχι ως πρόεδρος του συλλόγου των παθόντων) αρχίζει πλέον και εκδηλώνεται με καθαρά πολιτικές θέσεις. Κάθε νέο, ανόθευτο και ακηδεμόνευτο στην πολιτική μας (με την ευρεία έννοια) δεν μπορεί παρά να είναι καλοδεχούμενο. Θα δούμε την εξέλιξη ...

Ωστόσο, για το κίνημα των Τεμπών, το οποίο δίκαιο είναι να παραδεχτούμε ότι οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στην παρουσία της Μ. Καρυστιανού, έχω ήδη εκφραστεί.

<https://iepomenimera.gr/index.php/koinonia-oikonomia-kai-politiki/6528-georgios-apostolakis-to-kinima-ton-tempon-i-megali-elpida-mas>

Το χαρακτήρισα σαν σπουδαίο πολιτικό γεγονός, σεισμό. Γιατί **δημιουργεί**

προϋποθέσεις για βαθύτερες διεργασίες συνειδητοποίησης και πολιτικοποίησης. Έγραφα τότε, ότι στο κοινωνικό πεδίο υπάρχει μεγάλη ανάγκη επαφής, σύγκλισης, συνεννόησης, συντονισμού και σύνθεσης όλων των κοινωνικών δυνάμεων, συνιστώσες τις λέγανε παλιότερα, που εκφράζονται στο κίνημα. Όχι απαραίτητα με στενό οργανωτικό χαρακτήρα. Το κυρίως ζητούμενο είναι μία συνάντηση ωρίμανσης όρων και στόχων κοινών, μέσα σε πνεύμα σεβασμού και αμοιβαιότητας. Για να προχωρήσουμε μαζί και ακηδεμόνευτα.

Ο ακηδεμόνευτος χαρακτήρας ήταν το μεγάλο κέρδος. Αυτόν πρέπει να διαφυλάξει και η Μ. Καρυστιανού. Αν μετεξελιχθεί η ατομική πορεία της σε μία άλλη κομματική επιλογή, γρήγορα θα εξατμισθεί και η ίδια από την πολιτική σκηνή. Δεν έχει άλλωστε η ίδια πολιτική εμπειρία, ούτε στελέχη.

Το κατεστημένο βλέπει να αναπτύσσεται μια **μεγάλη κοινωνική αντιπολίτευση** με αφορμή το έγκλημα των Τεμπών. Αντιλαμβάνεται το τι έρχεται αν αυτό το κίνημα ανδρωθεί και σκέφτεται πώς θα το αλώσει και θα το αλλοιώσει. **Γι' αυτό και μας «πασσάρουν» το νέο φαινόμενο του «αντισυστημισμού».** Ο τάδε συστημικός, ο τάδε αντισυστημικός.

Δεν πρόκειται όμως περί αντισυστημισμού. Πρόκειται για ριζοσπαστικοποίηση των λαϊκών δυνάμεων. Γι' αυτό δεν μπορούν να εξηγήσουν πώς σήμερα, σε συνθήκες κρίσης του συστήματος πολιτικής αντιπροσώπευσης, δηλαδή του κοινοβουλευτισμού, γεννιέται μια νέα μορφή κοινωνικής αντιπολίτευσης.

Η οποία όμως αποστασιοποιείται από υπάρχον πολιτικό σύστημα. **Δημιουργεί προϋποθέσεις για μια μεγάλη νέα μεταπολίτευση.** Για μια ουσιαστική και βαθιά τομή στην κοινωνική και πολιτική ζωή της χώρας. Ζητά Δικαιοσύνη και διαφάνεια. Εξάλειψη της διαφθοράς. Ζητά κατάργηση του άρθρου 86 του Συντάγματος που δίνει ασυλία σε υπουργούς και βουλευτές. Ζητά να τιμωρηθούν όλοι οι ένοχοι και να μην παραγραφούν τα εγκλήματά τους. Ζητά να λειτουργεί η χώρα, να μην διαλύεται και ξεπουλιέται, να μην περιφρονούνται οι πολίτες, να σταματήσει η διόγκωση των ανισοτήτων. Κυρίως, ζητά να μπει ένα φρένο στη διαφθορά και τη σαπίλα του πολιτικού συστήματος.

Γι' αυτό ο λαός συσπειρώθηκε σ' αυτή την κοινωνική αντιπολίτευση και έτρεξε στις πλατείες και στις διαδηλώσεις.

Όσο αυτό το κίνημα διεκδικεί την ακηδεμόνευτη ταυτότητά του και διατρανώνει την απέχθειά του για το υπάρχον πολιτικό σύστημα και τους «πολιτικούς» του, θα είναι κάτι νέο και άξιο να το αγκαλιάσουμε. Να το αυξήσουμε. Όχι φυσικά σαν επανάληψη ή αντιγραφή των κακέκτυπων των κομμάτων ή αποτυχημένων κομματικών αποπειρών του παρόντος και του παρελθόντος.

Χρειάζεται φρεσκάδα σκέψης, πρωτοτυπία δράσης, και κυρίως πολίτες/πολιτικούς

με ακεραιότητα, εντιμότητα, ήθος, θάρρος, και πολιτική σκέψη ενωτική και συνθετική.

Σε ένα τέτοιο κίνημα μπορεί, ως σύμβολο, να είναι πρώτη μία μάνα: Η Μ. Καρυστιανού. Πλαισιωμένη από ένα ακέραιο Εθνικό Συμβούλιο.

Αν ενεργήσει ατομικά και ιδιοτελώς, χάθηκε και αυτή, χάθηκε και η ελπίδα μας.